



N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χερτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ. Ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΤΗΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Κάτωθεν τοῦ πύργου ὁ στρατηγὸς ἀπευόμαζε τὴν στερεότητα τῶν τοίχων.

— Ἰδοὺ, εἶπε τῷ δὲ Πρέλ, στερεὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον θὰ ζήσῃ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς. Διάβολε! ὅποια φωλεὰ ἀετῶν.

— Τί λέγετε, στρατηγέ, θ' ἀνέλθῃτε;

— Σὺς περιμένω. Εἶναι ὀρνομώτερον.

Ὁ στρατηγὸς οὐδαμῶς διανοεῖτο ν' ἀνέλθῃ τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας τὰς ἀγούσας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου.

Ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήρχοντο αὐτοῦ ὁ κόμης καὶ ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ.

Ὁ Μάξιμος μόνος ἐπεχείρησε τὴν ἀνάβασιν.

Μόλις φθὰς εἰς τὸ διάστημα ἐξεπλάγην ἀκούσας φωνὰς ζωηρὰς συζητήσεως. Προ-

χώρησε μετὰ προφυλάξεως καὶ μετ' οὐ πολὺ εὐρέθη ἐνώπιον τῆς ἐρωμένης τοῦ φίλου του, ἣν ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ.

— Ἀφετέ με, ἔλεγεν ἡ νεῦνις ἡ ζωὴ μοι εἶναι ἐπαχθὴς. Ἦθελα νὰ τιμωρηθῶ διὰ τὴν ἀφροσύνην μου ριπτομένη ἀπὸ τοῦ ὕψους τούτου καὶ θραύουσα τὴν κεφαλὴν. Νὰ παραδοθῶ εἰς τὸν ἄπιστον ἐκείνον! Νὰ πιστεύσω τὰς ὑποσχέσεις του καὶ τὰς δολοπλοκίας του! Εἶναι ἀπελπιστικόν!

Αἶφνης εἶδε τὸν μαρκήσιον ἀτενίζοντα αὐτὴν μετὰ συμπαθείας.

— Σεῖς! ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ἐγώ, ναί, ὅστις σὺς λυποῦμαι ἐξ ὅλης καρδίας. Εἰσθε ἐδῶ;

— Ναί.

— Ἠκούσατε τὰ πάντα;

— Τὰ πάντα. Τὴν εἶδα γονυκλινῇ ἐνώπιον τῆς νεάνιδος ἐκείνης, ἥτις ἀξίζει πλείοτερον αὐτοῦ, καὶ προσπαθοῦντα νὰ ἀπατήσῃ καὶ αὐτήν. Ἠκουσε τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του καὶ τῆς καταφρονήσεως διὰ τὰς ἄλλας.

Αἶφνης δὲ παραφερομένη ὑπ' ὀργῆς:

— Σεῖς, ὅστις θὰ τὸν ἐπαινίδητε, ἀνέκραξεν, εἶπατε αὐτῷ ὅτι μὲ εἶδατε, ὅτι ἐκ τύχης ἐγενόμην μάρτυς τῆς ἀτιμίας του, διότι μόνον σκοπὸν ἔχει νὰ συνετερισθῇ τὴν περιουσίαν τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης. Εἶπατε αὐτῷ ὅτι εἶνε ἐλεύθερος, ὅτι δὲν ἔχει τι νὰ φοβηθῇ ἀπὸ ἐμέ· ὅτι ἡδυνάμην νὰ ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ, ἀλλ' ὅτι δὲν τὸ ἐπαρξά, διότι οὔτε νὰ σκεφθῶ πλέον δι' αὐτὸν θέλω. Εἶπατε αὐτῷ ὅτι ἡ ἀποστροφή ἐξήλειψε τὸν ἔρωτα ἐκ τῆς καρδίας μου, ὅτι θὰ αἰσχυρθῶ νὰ δώσω τὸ ὄνομά του εἰς τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον φέρω εἰς τὰ σπλάγχνα μου, καὶ τὸ ὅποιον θὰ ἐπρωτίμων νὰ ἴδω νεκρόν, διότι τὸ ὄνομά του εἶναι ὄνομα ἀνδρὸς καὶ ὑποκριτοῦ, ὅτι ἡ μόνη μου θλίψις εἶναι ὅτι ἐκ τῆς ἀτιμίας, τὴν ὁποίαν μοὶ προσῆψε, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θέσω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν χεῖρα ἀνδρὸς ἐντίμου, ὅτι δὲν θέλω νὰ μὲ ἴδῃ. Εἶπατε τέλος αὐτῷ ὅτι μοὶ ἔχει

ὑποσχεθῇ τοὺς τίτλους του, ἀλλ' ὅτι τὸν ἀπαλλάτσω πάσης πρὸς με ὑποχρεώσεως, διότι θὰ ἡσχυνόμην νὰ καλῶμαι κόμησσαι δ' Ἀμβαρῆς.

Ὡμίλει μετὰ πολλῆς ζωηρότητος. Ἡ ὀργὴ ὑπερέξεχείλισεν ἐν αὐτῇ. Ἀλλ' ἡ ἐξέγερσις αὐτὴ ταχέως παρῆλθε καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν ἐξευρύθρων παρειῶν της.

Ὁ δὲ Πρέλ προσεπάθησε νὰ καθησυχάσῃ αὐτήν.

Ἐκείνη ἀπόθησεν αὐτὸν ἐλαφρῶς.

— Δὲν μνησικακῶ ἐναντίον σας, εἶπεν αὐτῷ. Σεῖς εἰσθε καλλίτερος ἐκείνου. Ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἡδύνασθε νὰ μοὶ ἀποκαλύψῃτε. Προσπαθήσατε νὰ μὲ κάμετε νὰ τὸ ἐννοήσω. Δὲν ἤθελα νὰ το ἐννοήσω· τόσον ἥσαν φοβερά. Εἰσθε φίλος του καὶ μεταξὺ σας δὲν προδίδεσθε. Χαίρετε! Δὲν θὰ ἰδωθῶμεν πλέον. Ὅτι μοὶ ἐνθυμίζει τὸ παρελθὸν τοῦτο μοὶ εἶναι ἀφόρητον. Θὰ ἀρχίσω νέαν ζωὴν.

— Τί θὰ πράξητε;

— Ὅτι δυνήθω.

— Μὴ λησμονήσητε ὅτι ἔχετε φίλους ἀφοσιωμένους. Θὰ ἐπανέλθετε εἰς Παρισίους;

— Τὸ ἀγνοῶ.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὺς ἐπαινῶ;

— Πρὸς τί;

— Δὲν μνησικακεῖτε ἐναντίον μου;

— Ἀ! ὄχι. Ἐκείνον μόνον οὐδέποτε θὰ συγχωρήσω καὶ ἐμαυτὴν ὅτι τὸν ἐπίστευσα. Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἣν ἐκεῖνος ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του.

Κάτωθεν τοῦ πύργου ὁ κόμης καὶ ὁ στρατηγὸς ἀνυπομόνουν.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἐριππος ἀπεμακρύνετο βάρδην εἰς τινα ἀτραπόν.

Ὁ μαρκήσιος ἐσφιγξε τελευταῖον τὴν χεῖρα τῆς κρεολῆς.

— Δὲν σὺς ἀποχαιρετῶ, εἶπεν αὐτῇ, θὰ σὺς ἐπαινῶ!

Καὶ ἐξηφανίσθη ἐν τῇ ἐλικοειδεῇ κλίμακι.

Ὁ ἦχος τῶν βημάτων του ἀντήχει ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν σκοτεινῶν διαδρόμων,

εἶτα ἐξηλείφθη, οἱ δὲ δύο νέοι ἔμειναν μόνοι.

Ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀρθαλμῶν τοὺς ἱππότας, οἵτινες κατέφθασαν τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ, μέχρ' οὐ ἐξηφανίσθησαν ἐν μέσῳ τῶν δασῶν.

Ἡ Ζουάννα ἔτρεμεν ἀκουσίως ἐκ τῶν βιαιῶν συγκινήσεων, ἃς ὑπέστη. Ὁ Κλαύδιος εἰς τινῶν βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς, μὴ τολμῶν νὰ διαρρήξῃ τὴν σιγὴν αὐτῆς, οὐδὲ νὰ τὴν ταράξῃ εἰς τὰς σκέψεις τῆς, ἤκουε τὸν κρότον τῶν συγκρουομένων ὀδόντων αὐτῆς.

Τέλος ὁ Κλαύδιος ἐπλησίασε τὴν Ζουάνναν καὶ εἶπεν αὐτῇ:

— Ζουάννα, εἰσεύρω τὰ πάντα. Ἐμαθα τὰ μυστικά σας ἀκουσίως μου καὶ ἀκουσίως σας ἴσως. Εἴσθε πολὺ δυστυχῆς!

— ὦ! ναί.

— Ἀνετράφην ὡς σῆς. Ἐγεννήθημεν διὰ νὰ ἐννοώμεθα. Θέλετε νὰ ἐνώσωμεν τὴν τύχη μας; Θὰ ὑποστηρίχωμεν ἀμοιβαίως. Σᾶς προσφέρω ἤδη ὅ,τι πρὸ ὀλίγου σᾶς προσέφερον. Θέλετε νὰ γείνετε σύζυγός μου;

— Πῶς, εἶπατε, ἀνέκραξεν ἡ κρεολή, ὅτι γνωρίζετε τὰ πάντα καὶ ...

— Σᾶς ἀγαπῶ, ναί.

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Σᾶς ἀγαπῶ, ἐπανέλαβεν ὁ Κλαύδιος.

— Εἶμαι ἀναξία ὑμῶν.

— Σᾶς ἀγαπῶ, εἶπεν ἐκ τρίτου ὁ νεανίας. Εἴσθε ὑπερήφανος, Ζουάννα; δὲν θὰ συγχωρήσητε τὴν ὕβριν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἐπροξένησαν. Θὰ λησμονήσητε τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτιμήσῃ τοιοῦτον θησαυρόν.

— Ἀλλὰ σκεφθῆτε, φίλε μου! Αὐτὸ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἄλλον! Ἡ ἀνάμνησις τοῦ παραπτώματός μου! Εἶναι ἀνυπέρβλητον κώλυμα. Ὁ κόσμος θὰ σᾶς μεμψῇ καὶ βραδυτέρον!...

Καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ὁ κόσμος ἔχει πλειότεραν καρδίαν ἢ ὅσον λέγετε. Πᾶς τις θὰ σκεφθῇ ὅτι ἔχετε πολλὰ προσόντα ἵνα μὲ ἐλκύσητε καὶ ὅτι ἔχω πολὺν ἔρωτα, ὥστε νὰ κατανικήσω μίαν πρόληψιν. Τὸ παιδίον σου θὰ τὸ θεωρῶ ἰδικόν σου καὶ θὰ τὸ ἀγαπῶ χάριν ὑμῶν. Ὁμνῶ εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερώτερον ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀκούσητε παρ' ἐμοῦ λέξιν ἐπιπληξέως, ὅτι δὲ θὰ διέλθω τὸν βίον μου ἀσχολούμενος νὰ σᾶς κάμω νὰ λησμονήσητε διὰ τῆς χαρᾶς τοῦ παρόντος καὶ τῆς ἡρεμίας τοῦ μέλλοντος, τὰ παθήματα τοῦ παρελθόντος. Δέχεσθε;

— Ἀρνοῦμαι! Ἀκούσατέ με, ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις. Ὁμνῶ καὶ ἐγὼ ὅτι οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὰς λέξεις σας. Θὰ ἐνθυμούμαι μέχρι τοῦ τάφου τὴν θυσίαν, ἣν μοι προσφέρετε. Κλαύδιε, εἴσθε εὐγενὴς τὴν καρδίαν ὡς καὶ τὴν καταγωγὴν. Ἀγνοῶ τί ἐπιφυλάσσει ἡμῖν τὸ μέλλον. Ὅπου δῆποτε καὶ ἂν εὐρίσκωμαι, εἰς οἰανδήποτε καὶ ἂν διατελῶ θέσιν, ἂν ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ, εἰδοποιήσατέ με. Θὰ σπεύσω. Θὰ εἶμαι ἀδελφὴ σας; δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ εἶμαι σύζυγός σας, καὶ ἂν ποτε εἴσθε δυστυχῆς, θὰ σᾶς παρηγορήσω.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, δέχομαι. Ὁ χρόνος θὰ σᾶς θεραπεύσῃ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐλπίζω τὸ πᾶν.

Ἡ νύξ ἐξηπλοῦτο ὁλονέν.

Ἡ φωνὴ τοῦ φύλακος τοῦ πύργου διέκοψε τὸ γόητρον.

— Ἐ! παιδιὰ! ἀνέκραξε, θὰ κλείσω!

— Ἐλθετε, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, καὶ προσέξατε, διότι μόλις θὰ βλέπωμεν εἰς τὸ σκοτός.

Ἐβιάδιζε πρὸ τῆς συντρόφου τοῦ δεικνύων αὐτῇ τὰ κινδυνώδη μέρη καὶ δίδων αὐτῇ ἐνίοτε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ἡ χεὶρ ἐκείνη ἔτρεμεν ὀλίγον.

Ἡ Ζουάννα ἠὲν χαρίσται αὐτὸν διὰ συγκεκινημένης φωνῆς.

— Προσέχετε, ἐπανέλαμβανεν αὐτῇ συχναίως.

Κάτωθεν ὁ φύλαξ ἀνυπομόνει.

Οἱ δύο νέοι ἔσπευδον.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Κλαύδιος εἰσῆρχετο εἰς τὴν κατωτέραν αἵθουσαν ἐστράφη ζωηρῶς.

Κραυγὴ ἠκούσθη εἰς τοὺς σκοτεινοὺς θόλους.

Ἡ Ζουάννα διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος τῶν συγκινήσεων τῆς προσέκοψεν εἰς τινα λίθον ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ ἀπωλέασα τὴν ἰσορροπίαν ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀπὸ ὕψους δέκα ποδῶν.

Ὁ φύλαξ ἔσπευσε, τεθλιμμένος διὰ τὸ ἀτύχημα, οὕτινος αὐτὸς ἦν ὁ αἷτιος ἀκουσίως.

— Δυστυχισμένη, ἀνέκραξε, Χριστέ μου!

Ὁ Κλαύδιος εἶχεν ἀνεγείρει τὴν φίλην τοῦ καὶ ἐκράτει αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἐπληγώθητε; ἠρώτησεν αὐτὴν.

— Δὲν πιστεύω. Μία συγκίνησις περὶ σφόδρην, εἶπε προσπαθῶσα νὰ μειδιάσῃ.

Ὁ φύλαξ ἀνῆψε δάδα ἐκ ρητίνης. Ὁ Κλαύδιος ἐξήτασε τὴν Ζουάνναν καὶ εἶδεν ὅτι ἡ κεφαλὴ αὐτῆς οὐδὲν εἶχε πληγῶθῃ, ἀλλὰ μόνον ὁ ἀριστερὸς βραχίον.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, ἵνα καθήσυχασῃ αὐτὴν, δὲν εἶναι τίποτε, θὰ ὑπάγωμεν σιγὰ σιγὰ εἰς Ἐλβὲν καὶ δὲν θὰ εἴπωμεν εἰς κανένα τίποτε.

Ὁ χωρικός, ὅστις ἐγνώριζε τὸν νέον Κερανδάλ ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, ἐξῆτει ἀπείρους συγγνώμας, ὡς εἰ ἐκεῖνος ἦν ὁ αἷτιος τοῦ συμβεβηκότος.

— Εὐτύχημα εἶναι, κύριε Κλαύδιε, ποῦ εἴσατε γλατρός. Ἐπρεπε νὰ ἀποκατασταθῇτε ἐδῶ ὅτ' ὁ τόπος μας, θὰ μᾶς ἐγιάτρευατε καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφίναμε νὰ σᾶς λείψῃ τίποτε.

Συνώδευσε τοὺς δύο νέους μέχρις ἀποστάσεώς τινος ἐκφράζων ὁλονέν τὴν θλίψιν του.

Ἡ Ζουάννα ἐξηκολούθησεν εἶτα τὸν δρόμον τῆς στηριζομένη ἐπὶ τοῦ Κλαυδίου, λαμβάνοντος τὰς τρυφερωτέρας δι' αὐτὴν προφυλάξεις.

Ἐν τούτοις δεινῶς ὑπέφερε, πλὴν δὲν παρεπονέτο.

Ἐνῷ ἐπλησίαζον εἰς τὸ προάστειον καὶ διέκρινον τὰ ἀμυδρῶς φωτιζόμενα παράθυρα τῶν χαμηλῶν οἰκιῶν τοῦ Ἐλβέν, ἐ-

κείνη ἔφερε τὸ ρινόμακτρον εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἵνα καταπνίξῃ κραυγὴν.

Βαθυηδὸν πόνοι κατέλαβον αὐτὴν.

Ψυχρὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου τῆς.

Ἴνα φθάσωσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου μικρὰ μόνον ὑπελείπετο ἀπόστασις.

— Ἀς σταματήσωμεν, σᾶς παρακαλῶ, ἐψιθύρισε ἡ Ζουάννα. Ὑποφέρω πολὺ.

Ὁ Κλαύδιος ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς. Ἐμάντευσε τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν.

— Ζουάννα, δι' ὄνομα Θεοῦ, μίαν ἐτι προσπάθειαν.

Καὶ περιβάλλων τὴν ὀσφύν τῆς προσεπάθησε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ περαιτέρω.

Ἀλλ' ἐκείνη ἀντέστη ἀσθενῶς.

— Ὁχι, ἀφετέ με ἐδῶ ν' ἀποθάνω σᾶς ἱκετεύω. Δὲν εἶναι προτιμότερον;

Ἐπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Εὐτυχῶς ἡ ἀτραπὸς ἦν ἔρημος.

Εἰς τινῶν βημάτων ἀπόστασιν εὐρὺς ρυάξ ἔρρεεν ἐπὶ πετρώδους κοίτης μετὰ θορύβου καταρράκτου.

Ὁ Κλαύδιος μετ' ἀγρίας χαρᾶς ἐξήλειψε τὸν καρπὸν ἔρωτος ἀπαισίου διὰ τὴν γυναικα, ἣν διαπύρως ἠγάπα.

Μετὰ θαυμαστοῦ θάρρους ἡ Ζουάννα ἐξέσχισε διὰ τῶν ὀδόντων τὸ ρινόμακτρον, πλὴν δὲν ἐκράνυατο.

Ἀμα ἡ θλιβερά ἐκείνη σκηνὴ ἔληξεν, ὁ Κλαύδιος μετ' ὑπερανθρώπου δυνάμεως ἔλαβε τὴν Ζουάνναν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἔφερεν αὐτὴν μέχρι τοῦ ξενοδοχείου χωρὶς οὐδένα νὰ συναντήσῃ.

Ἡ κυρὰ Νικὸλ ἰδοῦσα τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τῆς οἰκοτρόφου τῆς ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὸν Κλαύδιον, ἀλλ' οὗτος ἠρνήθη πᾶσαν συνδρομήν.

— Τί συνέβη; ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ Νιότ. Δυστυχία! πῶς εἶναι ἡ δεσποινίς!

Ὁ Κλαύδιος εἶπεν ὅτι ἔπεσεν ἀπὸ τῆς κλίμακος τοῦ πύργου τοῦ Ἐλβέν, ἀλλ' ὅτι θὰ παρήρχετο ταχέως πᾶς κίνδυνος. Ἐπρεπε ὁμῶς νὰ μείνῃ μόνος μετὰ τῆς ἀσθενούς.

Καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς τῆς ξενοδόχου εἶπεν αὐτῇ ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ ἔπαθεν ἐσωτερικὴν τινα βλάβην καὶ ὅτι ἐπεθύμει νὰ βεβαιωθῇ πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς Πενόε.

Κατέκλινε τὴν Ζουάνναν μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Τὴν ἐπιούσαν θὰ ἐπανήρχετο τὴν πρωῒαν. Ἀμα τῇ κραυγῇ οἱ ἀγρόται θὰ μετέβαινον εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλβέν. Θὰ ὑπεχρεούτο ἴσως νὰ ἀρήσῃ τὸν Κάισαρα εἰς τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του, αἵτινες θὰ μετέβαινον εἰς τὴν ἐορτήν.

Τὸ ὑπερήφανον ζῶον ἐχρεμέτιζεν εἰς τὴν αὐλὴν ἀναμένον τὸν κυρίον του.

— Ἰδοὺ ὁ Κάισαρ, ὅστις ἀνυπομονεῖ, εἶπεν ὁ νεανίας. Πόσον ἐπεθύμουν νὰ μὴ φύγῃ!

Ἡ Ζουάννα ἔθλιψε τὴν χεῖρά του.

— Φεῦ! ἐψιθύρισε, πῶς δύναμαι νὰ λησμονήσω τὰς τόσας δι' ἐμὲ περιποιήσεις σας;

— Ἀ! οὐδὲν εὐκολώτερον, εἶπεν ὁ νεα-

νίας' εισακούουσα τὰς παρακλήσεις μου. Δὲν ὑπάρχει πλέον κώλυμα μεταξὺ μας. Ὁ Θεὸς τὸ ἀφήρησε.

Ἐκεῖνη ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Φύγετε, εἶπε τῷ Κλαυδίῳ· θὰ νομίσουν εἰς Πενὸς ὅτι σὰς συνέβη δυστύχημα.

Ἐκεῖνος κατησπάρθη τὴν χεῖρα τῆς κρεολῆς.

Εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ ξενοδοχείου ἡ κυρὰ Ζακοῦ ἀνέμενε τὸν ἱατρὸν.

— Λοιπὸν, Κλαυδίε μου; ἠρώτησε αὐτόν.

— Οὐδὲν σοβαρὸν. Χρειάζεται μόνον περιποίησην διὰ τινὰς ἡμέρας.

— Θὰ ἐπανεέλθῃς.

— Αὖριον.

— Ἡ δεσποινὶς εἶναι τόσον καλὴ, εἶπεν ἡ ἀγαθὴ γυνή.

— Καὶ τόσον ὠραία προσέθηκεν ἡ Νιότ.

— Πρέπει νὰ τὴν περιποιηθῇς, Νιότ, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ Κλαυδῖος.

— ὦ! εἶναι περιττὸν νὰ μοῦ τὸ συσταίνετε, κύριε Κλαυδίε.

— Καὶ τώρα, παιδί μου, εἶπεν ἡ κυρὰ Νικόλ, πρόσεξε μὴ βιάζεσαι διὰ νὰ φθάσῃς γρήγορα καὶ πάθῃς τίποτε σ' τὸν δρόμον.

Ἐκ τοῦ δωματίου τῆς ἡ Ζουάννα ἤκουσε τὸν ποδοβολητὸν τοῦ ἵππου τοῦ Κλαυδίου.

— Ἐκεῖ εἶναι ἡ εὐδαιμονία, εἶπε στενά-ζασα.

Καὶ καταβεβλημένη, πυρέσσουσα καὶ λιποψυχούσα ἐβυθίσθη εἰς ὕπνον ἔμπλεων φοβερῶν ὁραμάτων.

[Ἐπεται συνέχεια].

* K

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

IE'

Εὐγῆκε ροδοκόκκινη ἡ αὐγοῦλα, Καὶ ἔχασαν τὸ χρωμὰ τους τ' ἀστέρια. Ὅταν ἀπὸ μακρὰ θοὰ ἀκόμη Εἶδαμε τὰ βουνὰ τῆς Ἰταλίας Πρῶτα . . . τὰ περιγιάλια ἀπὸ κεῖνα Ἐπειτα . . . Ὁ Ἀκάτης : Ἰταλία! Ἐφώναξεν ἀπ' ὅλους πρῶτα - πρῶτα. Καὶ ἀπ' ὅλα τὰ καράβια : Ἰταλία! . . . Ἐφώναξε καὶ ἕνας : Ἰταλία! . . . Καὶ ἡ χαρὰ ἐφούσκονε τὰ στήθια . . .

(Αἰνῖας).

Ἰδοὺ αἱ Ἀλπεῖς!

Πόσοι αἰῶνες ἔστεψαν τὴν κορυφὴν των. Ὁ χρόνος περιβάλλει αὐτοὺς διὰ τοῦ μυστηρίου του.

Ἐξ ὧων γινώσκουσιν οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν φαίνονται φωτεινοί, ὡς ὁ ἀδάμας ἐπὶ τοῦ διαδήματος τοῦ ἰσχυροῦ· οἱ δὲ αἵμα-

τόχροες, ὡς ἡ τελευταία ἀκτὶς τοῦ θνήσκοντος ἡλίου· καὶ ἄλλοι βεθυθισμένοι εἰς φρικαλέα σκότη.

Ἀπὸ τῶν κεραυνοπλήκτων ἐκείνων κορυφῶν, ὁ ρωμαϊκὸς ἀετὸς εἶδε τὰ ἔθνη τῆς γῆς καὶ ἀνοίξας τὰς πτέρυγας του διήλθε φοβερὸς ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν, ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἡπειρον, πομπορευόμενος τῆς νίκης τῶν ἀθανάτων λεγόντων.

Ἡ μεγαλοφυα τοῦ Ἀννίβα ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν ἀλγεινὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡδύνατο νὰ νικηθῇ. Καὶ ὁμως, ἐν ὅσῳ τὴν καλιὰν αὐτοῦ ἀπετέλουν αἱ πάτριαι ἀρεταί, ἴστατο ἐπὶ τῶν Ἀλπεων ἐμπνέων τρόπον εἰς τοὺς λαούς.

Ὅτε, ἐξαντληθὲν, ὑπὸ τε τοῦ χρόνου καὶ τῶν ἐλαττωμάτων, τὸ κράτος τῶν Καίσαρων ἔπεσεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ μεγαλείου του, ὁ ὑπερήφανος ἀετὸς κατέλιπε τὸ πτώμα ἐκεῖνο τῆς δόξης, ἀφίσας τὰ λείψανά του βορὰν εἰς τοὺς κόρακας τῆς Ἀρκτοῦ.

Ἦλθε Κάρολος ὁ Μέγας· ἀλλ' ὁ ἀετὸς εἶχεν ἀποπτῆ· ἡ καλιὰ ἦτο ψυχρά... καὶ ἐσκόρπισεν αὐτήν.

Τὸ πνεῦμα ὑπερηφάνου στρατηλάτου πλανᾶται φρυάττον ἐπὶ τῶν φοβερῶν ἐκείνων βράχων. Νῦν δὲ αἱ ἀρεταὶ αὐτοῦ, τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ ὅσα κοιμῶνται ἐν τῷ τάφῳ.

Ἡ χεὶρ ἡμῶν ἄς μὴ βαρύνῃ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀνδρός, ὅστις ἀπέθανεν!

Ὅταν ἡ κόνις τοῦ ψυχρανθῇ, αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ θὰ ἀπαγγείλῃσι τὴν περὶ αὐτοῦ φοβερὰν ἐτυμηγορίαν.

Τί ἠθέλησε νὰ πράξῃ ἡ φύσις, ὅτε περικύκλωσεν ἡμᾶς διὰ τῆς φρίκης τῶν χρόνων, διὰ τῶν καταστροφῶν τῶν χιονοστροφῶν, διὰ τῆς μανίας τῶν θυελλῶν, διὰ τοῦ τρόμου τῆς ἐρημίας, διὰ τῶν βράχων καὶ τῶν χειμάρρων τῶν Ἀλπεων;

Ἐσκέπτετο ὅτι ταῦτα πάντα ἤρουν ὅπως ἀναχαιτίσωσι τὴν λύσσαν τῶν ἀνθρώπων; Δὲν ἦτο προτιμότερον ἂν ἐστάλαζεν ἐν ταῖς καρδίαις τούτων αἰσθημά τι εἰρήνης;

Ἡ μοχθηρία τοῦ πηλοῦ θὰ ὑπερτέρει τὴν πρόνοιαν τῆς φύσεως;

Κατὰ τῶν χιόνων ἐκείνων, κατὰ τῶν βράχων ἐκείνων, ἐθριάμβευσαν ἄνθρωποι, οἵτινες καταλιπόντες τὰς προσφιλεῖς συζύγους καὶ τοὺς γονεῖς των, ἐχύθησαν λυσσαλέοι εἰς τὰς χώρας ἡμῶν, ὅμοιοι πρὸς χειμάρρους πυριφλεγούς λάβας ποῦ μὲν δεσπόσαντες πρὸς ἀλλήλους ποῦ δὲ συμπλακέντες ὅπως ἀρπάσωσιν, ὁ εἰς ἀπὸ τῶν αἱματοφύρτων χειρῶν τοῦ ἄλλου τὴν λείαν· καὶ ποῦ πεσόντες.

Νῦν τὰ ὅσα αὐτῶν μένουσιν ἐκτεθειμένα εἰς τὴν βροχὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἰς τὴν λύσσαν τῶν ἀνέμων, ἀνευ ταφῆς καὶ ἀνευ δακρύων.

Δυστυχεῖς ἀπατηθέντες! οἵτινες χαίροντες ἐδράματε ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ θηριώδους, ὅστις προσεκάλεσεν ἡμᾶς ἐπ' ὀνόματι τῆς δόξης, διότι ἡ περιφρόνησις θὰ σὰς ἀπεμάχρυνε . . . ἔλθετε καὶ ἴδετε τί εἶναι ἡ δόξα σας. Αἰσχροὶ δοῦλοι

ἐνὸς καὶ μόνου ἀνδρός, προδοθέντες ἐν τῇ ζωῇ καὶ χλευαζόμενοι μετὰ θάνατον, ἐπέσατε θύματα ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου τῆς σπάθης, ἣν ἐλατρεύσατε.

Αὐτοὶ κατεπίεσαν ἡμᾶς . . . ἐσιτίσθησαν ἐν μέσῳ ἡμῶν σίτον ἀσβεβείας καὶ ἐμεθύσθησαν οἶνον παρανομοῦ. Νῦν ἀπέθανον.

Ἄς καταρασθῶμεν αὐτούς! . . . Ὅχι... αἱ ἀρχαὶ αἱ ὕβρεις ἐτιμωρήθησαν . . . Εἶναι πικρὸς ὁ σαρκασμὸς ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ νικητοῦ!

Ἐπὶ μακρόν, οἱ πατέρες ἡμῶν ἐχλεύασαν ἄλλους . . . νῦν χλευαζόμεθα ἡμεῖς...

Ὁ χρόνος εἶναι δίκαιος τιμωρὸς τῶν ὕβρεων . . .

Ἐπὶ μακρόν ὑπῆρξαμεν κακοῦργοι . . . θὰ εἴμεθα δὲ καὶ νῦν, ἂν ἡμεῖς ἐτι ἰσχυροί . . .! ἀπωλέσαμεν τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ἰσχύν . . . ἄλλοι ὑπερίσχυσαν...

Πρὸς τί τὰ παράπονα; Μή, πρὸς Θεοῦ, παραπονώμεθα . . . ἡ ἄς παραπονώμεθα καθ' ἡμῶν αὐτῶν, οἵτινες, ἀφοῦ πρῶτοι προσεβάλλομεν, ἀπεκοιμήθημεν ἀφρόντιδες ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἡμετέρας δόξης...

Ἄλλ' ἡ ὕβρις δὲν ἐκοιμάτο.

Διενυκτέρευεν ἀγρυπνοῦσα μετὰ τῆς ἐκδικήσεως . . . ὁ ὕπνος ἔφευγε φρίσων ἀπὸ τῶν βλεφάρων τῶν ἀμειλίκτων ἐκείνων . . .

Ὅτε ἀφυπνίσθημεν, αἱ ἀλύσεις εἶχον περιβάλλῃ τὰ μέλη μας . . . Αἰσχος εἰς τὸν ἀσύνετον, ὅστις κοιμάται ἐπὶ τοῦ κινδύνου . . .

Πρὸς τί νὰ δεικνύωμεν τὰ τραύματά μας;

Πάντες μᾶς χλευάζουσι, καὶ οὐδαὶς μᾶς βοηθῇ.

Καὶ ἡ καταπίεσις ἐτι ἔχει τὸ μεγαλεῖόν της.

Τὸ σέβας ἴσταται μετὰ τῶν ἡττημένων, ὡς ὁ φόβος μετὰ τῶν νικητῶν. Ἀνύψωσον τὴν κεφαλὴν καὶ βιάδιζε μετὰ θάρρους . . . Οὕτως, ἂν ζῆς ἀνευ τιμῆς, θὰ ἀποθάνῃς τοῦλάχιστον ἀνευ ἀτιμίας καὶ θὰ ἦσαι ἀξίος ὅπως ὁ Αἰώνιος ὑφάνῃ, ἐν τῷ μυστηρίῳ τῶν αἰώνων διὰ τοὺς μεμακρυσμένους ἀπογόνους σου, νέαν χλαμύδα δόξης.

Ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Γαλλίαν κλιτύος τῶν Ἀλπεων, ἀνῆρχετο μετ' ἀπεριγράπτου ἀγωνίας πλῆθος ἀνθρώπων σπυδόντων νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν κορυφὴν.

Αἱ διακεκομμένα καὶ ἀπόκρημνοι ὁδοί, ὁ ἀνὰ πᾶν βῆμα κίνδυνος τῆς πτώσεως, τὸ στενὸν τοῦ χώρου, δὲν ἐπέτρεπε νὰ τηρεῖται ἡ ἀπαιτούμενη τάξις κατὰ τὴν πορείαν.

Ὡς ἐκ τούτου, ὁ στρατὸς τοῦ Καρόλου ἐβάδιζε κατὰ ἀποσπάσματα ἐξ εἰκοσι ἢ καὶ πλείονων ἀνδρῶν, ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ἑαυτῶν μάλλον ἢ εἰς τὴν κοινὴν σωτηρίαν.

Ὁ Γουίδος τοῦ Μομφόρτ, γενικὸς τοποτηρητής : ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας Ροβέρτος : ὁ κόμης τῆς Βανδώμης : ὁ Πέτρος Βιλμόντος : ὁ κοντόσταυλος Γίλλης

1. Ὁ Γουεράτος ὑπῆρξε προφήτης. Παράδειγμα ἡ ἀβυσσινακὴ ἐκστρατεία.